

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 365/2021-67

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Tomášom Tauberom, advokátom, Stará cesta 6, Spišská Nová Ves, proti postupu a uzneseniu Okresného súdu Prešov č. k. 1Tp/63/2020 zo 14. januára 2021 a proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 6Tpo/2/2021-199 z 20. januára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. marca 2021 domáha vyslovenia porušenia čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy a svojho práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uzneseniami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.
2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých uznesení, ďalších príloh sťažnosti a pripojeného spisu Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1Tp/63/2020 vyplýva nasledovný stav veci:
3. Uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove, odboru kriminálnej polície (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: KRP-23/2-VYS-PO-2020 bolo 18. mája 2020 začaté trestné stíhanie a zároveň vznesené obvinenie sťažovateľovi pre obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, 2 písm. c) a písm. d) ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), h) a j) Trestného zákona, pokračovací zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 a 3 písm. a) a c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) a j) Trestného zákona

v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovanie cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona.

4. Uznesením vyšetrovateľa z 23. júna 2020 bolo sťažovateľovi v zmysle § 206 ods. 1, 4 a 5 Trestného poriadku rozšírené obvinenie pre pokračovací zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, 3 písm. c) a ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), h) a j) a pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 2 Trestného zákona.

5. Uznesením sudcu pre prípravné konanie okresného súdu č. k. 1Tp/63/2020-24 z 25. júna 2020 bol sťažovateľ vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku písomný sľub sťažovateľa z 25. júna 2020 ako náhradu za ponechanie sťažovateľa na slobode súd neprijal, pričom väzba začína plynúť 24. júna 2020 o 9.35 h a bude vykonávaná v Ústave na výkon väzby Prešov.

6. Dňa 21. septembra 2020 bolo uznesením vyšetrovateľa sťažovateľovi rozšírené obvinenie pre pokračovací zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, 3 písm. c) a ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a h) Trestného zákona.

7. Sudca pre prípravné konanie okresného súdu uznesením č. k. 1Tp/63/2020-80 z 28. septembra 2020 podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol žiadosť sťažovateľa z 11. septembra 2020 o prepustenie z väzby, podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal písomný sľub sťažovateľa z 25. septembra 2020 na nahradenie väzby u sťažovateľa. Podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku nenahradil u sťažovateľa väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka. Podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku neprijal záruku dôveryhodnej osoby z 24. septembra 2020, ktorú ponúkol otec sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na nahradenie väzby u sťažovateľa. Podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku neprijal záruku z 27. septembra 2020 na nahradenie väzby u obvineného.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 5Tpo/24/2020-125 z 3. novembra 2020 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie okresného súdu č. k. 1Tp/63/2020-80 z 28. septembra 2020.

9. Uznesením vyšetrovateľa z 10. decembra 2020 bolo sťažovateľovi rozšírené obvinenie pre pokračovací zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, 3 písm. c) a ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a h) Trestného zákona.

10. Sudca pre prípravné konanie okresného súdu uznesením č. k. 1Tp/63/2020 zo 14. januára 2021 podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal písomný sľub sťažovateľa z 13. januára 2021 na nahradenie väzby u sťažovateľa. Podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nebola nahradená väzba u sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka. Podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku okresný súd neprijal záruku dôveryhodných osôb, ktorú ponúkli otec obvineného [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] z 11. januára 2021 na nahradenie väzby u sťažovateľa. Zároveň podľa § 76 ods. 3 Trestného poriadku bola väzba sťažovateľa predĺžená do 24. mája 2021. V odôvodnení uznesenia okresný súd okrem iného konštatoval:

«Rozhodovanie o návrhu na predĺženie väzby bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, nakoľko je v karanténe z dôvodu kontaktu s osobou, ktorá bola pozitívne testovaná na ochorenie COVID,

teda zdravotný stav obvineného, do ktorého treba zaradiť aj možnosť, že v dôsledku tohto kontaktu by aj on mohol byť týmto ochorením nakazený neumožňoval jeho výsluch.

... väzobný dôvod u obvineného naďalej trvá v nezmenenom rozsahu tak, ako bol už v predchádzajúcich rozhodnutiach o väzbe, či už okresného súdu alebo sťažnostného súdu špecifikovaný, pričom od ostatného rozhodnutia (3.11.2020), žiadne podstatné zmeny oslabujúce dôvodnosť väzby nenastali. Jedná sa teda o okolnosti, za ktorých mali byť stíhané skutky spáchané (najmä teda dlhý čas páchania, charakter, spôsob a rozsah konania, počet poškodených a výška škody) i osoba obvineného (patologický hráč, ktorý k nemá k uvedenému dostatočne kritický postoj a svoje gamblerstvo bagatelizuje).

Predmetná trestná vec je nielen dôkazne, ale aj skutkovo náročná, pričom obťažnosť veci je daná už samotným charakterom a kvantitou stíhaných skutkov s množstvom čiastkových útokov, z čoho vyplýva aj časová náročnosť dokazovania. Avšak vyšetrovanie prebieha plynulé a plánovité ako aj urýchlene, pričom v postupe orgánov činných v trestnom konaní súd nezistil žiadne prietahy.

V priebehu prípravného konania bolo dňa 10.12.2020 vznesené ďalšie obvinenie pre tri ďalšie čiastkové útoky úverového podvodu, ohľadne ktorých je potrebné vykonať riadne dokazovanie, vypočítať k nim obvineného ako aj poškodených, pričom k vzneseniu obvinenia mohlo dôjsť až po dôkladnej analýze účtov, čo pri množstve čiastkových útokov a skutkov predstavuje dôvod, prečo nebolo možné doteraz vyšetrovanie ukončiť.

... vzhľadom na námietky obvineného vznesené v jeho liste na č.l. 2441 -2452 VIII. zväzku bude potrebné preveriť či nedošlo k zmene pracovnej zmluvy v priebehu obdobia kedy sa mal tesnej činnosti dopúšťať...

Takisto bude potrebné vykonať previerku za účelom zistenia výšky škody, ktorú obžalovaný už mal v priebehu konania nahradiť, čo vyplýva z jeho výsluchu zo dňa 26.10.2020.

... prepustením obvineného na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania,

Aj v súčasnom štádiu trestného konania sa totiž proti obv. [REDAKOVANÉ] vedie trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin, a preto podľa § 80 ods. 2 Tr. poriadku možno záruku alebo sľub prijať alebo uložiť dohľad, len ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. Žiadne takéto výnimočné okolnosti prípadu ani v tomto štádiu trestného konania však nie sú u obvineného dané.

K námietke, že skutočná škoda v prípade trestného činu sprenevery nedosahuje škodu veľkého rozsahu a preto by sa nemalo jednať o obzvlášť závažný zločin súd uvádza, že v danom prípade sa pojem škoda predstavuje kvalifikačným momentom t.j. akú sumu obžalovaný skutočne spreneveril a tá ako vyplýva z obsahu spisového materiálu dosahuje škodu veľkého rozsahu a ktorá je správne určená na základe súm, ktoré obvinený skutočne previedol bez povolenia, vedomia a súhlasu majiteľov a ktorá predstavuje kvalifikačný moment podstatný pre kvalifikáciu skutku bez ohľadu na čo boli použité, teda aj bez ohľadu nato či boli použité na uhradenie predošlých spreneverených súm.»

11. Proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie okresného súdu č. k. 1Tp/63/2020 zo 14. januára 2021 podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej namietal, že výsluch sa 14. januára 2021 nemal uskutočniť v jeho neprítomnosti. Sťažovateľ bol v povinnej karanténe a mal záujem byť na výsluchu prítomný.

Výška škody pri trestnom čine sprenevery v danom prípade nie je 217 552 eur, ale iba 121 119,95 eur, čo nie je škoda veľkého rozsahu, a preto ide iba o zločin, nie o obzvlášť závažný zločin. V konaní neboli zohľadnené sumy, ktoré sťažovateľ klientom banky vrátil. Nie je pravdou, že po ukončení pracovného pomeru v banke sa sťažovateľ dopúšťal trestnej činnosti. Dôvody na jeho väzobné stíhanie nie sú naplnené. Obava z toho, že by mal sťažovateľ pokračovať v páchaní obzvlášť závažného zločinu sprenevery, pre ktorý bol vzatý do väzby, nehrozí, pretože už nie je zamestnancom banky, jeho záznamy v bankovom registri mu nedovoľujú sa zamestnať v bankovom či inom finančnom sektore. Sťažovateľ dokáže abstinovať od tipovania a hazardovania, tvrdenia znalkyne nie sú pravdivé. Ponúkané inštitúty nahradenia väzby boli dostatočné, súd sa nimi však náležite nezaoberal. Sťažovateľ v sťažnosti navrhol, aby ho súd prepustil z väzby, uložil mu primerané obmedzenia, nariadil nad ním probačný dohľad a nariadil kontrolu technickými prostriedkami.

12. Krajský súd uznesením č. k. 6Tpo/2/2021-199 z 20. januára 2021 sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie okresného súdu č. k. 1Tp/63/2020 zo 14. januára 2021 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

13. Po podaní ústavnej sťažnosti došlo k nasledovnému vývoju vo veci väzby sťažovateľa:

14. Sudca pre prípravné konanie okresného súdu uznesením č. k. 1Tp/63/2020-274 z 31. marca 2021 podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby. Podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal písomný sľub sťažovateľa z 31. marca 2021 na nahradenie väzby u sťažovateľa, podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil u sťažovateľa väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka. Podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku neprijal záruku dôveryhodnej osoby [REDAKOVANÉ] z 29. marca 2021 a [REDAKOVANÉ] z 26. marca 2021 na nahradenie väzby u sťažovateľa.

15. Krajský súd uznesením č. k. 6Tpo/10/2021-351 zo 4. mája 2021 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť sťažovateľa, podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku neprijal ponúknutú peňažnú záruku sťažovateľom.

16. Sudca pre prípravné konanie okresného súdu uznesením č. k. 1Tp/63/2020 z 11. mája 2021 podľa § 76 ods. 3 Trestného poriadku väzbu u sťažovateľa predĺžil do 24. augusta 2021.

17. Krajský súd uznesením č. k. 6Tpo/17/2021-411 z 18. mája 2021 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť sťažovateľa. Podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku neprijal ponuku na nahradenie väzby od spoločnosti [REDAKOVANÉ] a od [REDAKOVANÉ]. Podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil väzbu u sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka.

II.

Argumentácia sťažovateľa

18. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou napáda postup a uznesenie sudcu pre prípravné konanie okresného súdu č. k. 1Tp/63/2020 zo 14. januára 2021 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“), postup a uznesenie krajského súdu č. k. 6Tpo/2/2021-199 z 20. januára 2021 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“), v ktorej argumentuje:

a) K predĺženiu väzby okresným súdom 14. januára 2021 došlo bez toho, aby bol pred rozhodnutím okresného súdu sťažovateľ vypočutý. Postupom okresného súdu došlo k porušeniu § 72 ods. 2 Trestného poriadku. Na výsluchu 14. januára 2021 sťažovateľ nebol prítomný z dôvodu povinnej karantény. Zdravotný stav mu dovoľoval zúčastniť sa výsluchu, pretože nebol pozitívne testovaný na ochorenie COVID-19. Sťažovateľ mal záujem zúčastniť sa výsluchu, súhlas na konanie v jeho neprítomnosti nedal (nedal ho v jeho mene ani obhajca sťažovateľa). Výsluch sa mohol prípadne uskutočniť aj formou videokonferencie. Pôvodný termín výsluchu bol stanovený na 11. január 2021, okresný súd však o termíne výsluchu informoval obhajcu sťažovateľa neskoro, v dôsledku čoho bol na žiadosť obhajcu výsluch okresným súdom odročený na 14. január 2021, s čím súhlasil sťažovateľ aj prokurátor. Sťažovateľov test na ochorenie COVID-19 bol 21. januára 2021 negatívny a karanténa sa mu skončila. Sťažovateľ nenesie vinu na tom, že okresný súd si rozhodovanie o predĺžení väzby nechal na poslednú chvíľu. Krajský súd túto nezákonnosť na strane okresného súdu prehliadol a uznesenie okresného súdu nezrušil. S argumentáciu obsiahnutou v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ktorou sťažovateľ upozorňoval na predmetné pochybenie, sa krajský súd nevyrovnal. Ak by o výsluchu stanoveného na 11. január 2021 okresný súd upovedomil obhajcu sťažovateľa skôr a obhajca by mal možnosť prípravy, výsluch by sa konal už 11. januára 2021 v prítomnosti sťažovateľa v čase, keď ešte nebol v povinnej karanténe.

b) Orgány činné v trestnom konaní nesprávne posúdili rozsah škody, ktorý mal sťažovateľ spôsobiť trestným činom sprenevery. Sťažovateľovi bolo vznesené (okrem iného) obvinenie pre obzvlášť závažný zločin sprenevery, keď orgány činné v trestnom konaní vychádzajú zo škody v sume 217 552 eur. Skutočná škoda však predstavuje sumu 121 119,95 eur (ide o sumu, ktorou [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], pobočka zahraničnej banky ako bývalý zamestnávateľ sťažovateľa, odškodnila svojich klientov). V trestnom konaní je vo vzťahu k trestnému činu sprenevery poškodeným výlučne [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], pobočka zahraničnej banky (ďalej len „banka“). Ak by mal sťažovateľ odškodniť banku v rozsahu 217 552 eur, banka by sa bezdôvodne obohatila na jeho úkor o 96 433 eur. Keďže skutočná škoda nepresahuje 133 000 eur, je neprípustné, aby bol skutok kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin sprenevery, ale mal byť kvalifikovaný iba ako zločin sprenevery. Orgány činné v trestnom konaní a súd neobjasnili transakcie, ktoré sťažovateľ vykonával s úmyslom vracať peniaze klientom banky späť. Objasňovať sa však majú nielen skutočnosti v neprospech sťažovateľa, ale aj v jeho prospech. Sťažovateľ vracal klientom banky finančné prostriedky ešte predtým, ako boli odškodňovaní bankou, a teda ešte pred začatím trestného stíhania, čo v konaní nebolo zohľadnené. Pri odsúdení za zločin sprenevery by sťažovateľovi nemal hroziť nepodmienečný trest odňatia slobody, a preto nie je nevyhnutné naďalej ho väzobne stíhať. Väzba nie je trestom, a teda ani nemôže byť prísnejšia ako trest, ktorý by mu hrozil.

c) Dôvody na väzobné stíhanie nie sú naplnené. Nepostačuje len všeobecné konštatovanie, že je dôvodná obava z pokračovania v trestnej činnosti. Takýto záver musí byť podložený konkrétnymi skutočnosťami. Obava z toho, že by mal sťažovateľ pokračovať v páchaní obzvlášť závažného zločinu sprenevery, pre ktorý bol vzatý do väzby, nehrozí, pretože už nie je zamestnancom banky

(v dôsledku okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany banky). Záznamy sťažovateľa v bankovom registri mu nedovoľujú zamestnať sa v bankovom či inom finančnom sektore. Túto okolnosť nezohľadnil ani okresný súd, ani krajský súd. V danej veci nie sú zdokumentované žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali obavu, opodstatnenosť, teda dôvody väzby, tak ako si to vyžaduje ustanovenie § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Vychádza sa len z toho, ako mal sťažovateľ páchať trestnú činnosť, v akom rozsahu, že mal byť závislý na tipovaní a vychádza sa zo záverov znaleckého posudku MUDr. Kornélie Fabišíkovej, ktorá sa však nezaoberala prípadom sťažovateľa dostatočne. Tvrdenia znalkyne o postoji sťažovateľa k tipovaniu a k hazardu nie sú pravdivé. Sťažovateľ dokáže abstinovať od tipovania a hazardovania.

d) Ak by predsa len existovali dôvody na väzobné stíhanie, možnosti nahradenia väzby ponúknutými inštitútmi boli dostatočné. Od momentu vzatia do väzby sťažovateľ neustále podával žiadosti o prepustenie z väzby, súčasne so žiadosťami o prepustenie z väzby podával návrhy na nahradenie väzby písomným sľubom, prevzatím záruky a dohľadom probačného a mediačného úradníka (kontrolou technickými prostriedkami). Týmto žiadosťami nebolo vyhovené a boli bez riadneho zdôvodnenia zamietané. Dokonca osoby, ktoré sa za sťažovateľa zaručili, ani vôbec neboli vypočuté, súdy sa nezaoberali ich dôveryhodnosťou. Inštitútmi nahradenia väzby sa súdy zaoberali minimálne, resp. vôbec. Použitie technických prostriedkov by sťažovateľovi zamedzilo pokračovať v páchaní trestnej činnosti. Sťažovateľ bol ochotný podrobiť sa akýmkoľvek obmedzeniam a zákazom (zákaz tipovania, zákaz používania internetu, počítača, zákaz uzatvárať zmluvy vo finančnom sektore a pod.), ktoré by mu znemožnili pokračovať v páchaní majetkovej trestnej činnosti

e) Návrh na predĺženie väzby bol účelový. Orgány činné v trestnom konaní už dávno sťažovateľovi mohli vzniesť obvinenie pre trestný čin úverového podvodu a podvodu, urobili to však až v čase, keď sa prípadom začal zaoberať nový obhajca sťažovateľa (JUDr. Tauber) a keď sťažovateľ poukazoval na nesprávnu právnu kvalifikáciu sprenevery, keďže by malo ísť len o zločin, a nie o obzvlášť závažný zločin. V priebehu vyšetrovania vznikali zbytočné prietahy, orgány činné v trestnom konaní nekonali plynule a navyše konali nesprávne, pretože od počiatku zle poňali skutok a ten aj nesprávne právne kvalifikovali. Znalecké dokazovanie sa mohlo uskutočniť oveľa skôr.

f) Orgány činné v trestnom konaní aj súd nedostatočne zohľadňujú výsledky doteraz vykonaného dokazovania vo vzťahu k sťažovateľovi. Postup všeobecných súdov je zjavne neodôvodnený a svojvoľný. Okresný súd a krajský súd sa náležite dôvodmi žiadostí a sťažností sťažovateľa nezaoberajú.

g) V návrhu na predĺženie väzby sa uvádza množstvo klamstiev a poloprávd. Klamstvom je najmä tvrdenie o páchaní trestnej činnosti po ukončení pracovnoprávneho pomeru s bankou a po návrate zo zahraničia. Trestný čin sprenevery a trestný čin úverového podvodu sťažovateľ spáchal v čase, keď bol ešte zamestnancom banky. Nie je pravdou, že sa po ukončení pracovného pomeru dopúšťal trestnej činnosti. Finančné prostriedky, ktoré presunul z účtov klientov, vrátil v plnej výške alebo čiastočne v čase, keď bol ešte zamestnancom banky, pred podaním trestného oznámenia bankou na sťažovateľa, resp. dávno pred vznesením obvinenia.

h) Sťažovateľ spochybňuje subjektívnu stránku pri zločinoch úverového podvodu a podvodu, pretože požičané, resp. poskytnuté peňažné prostriedky aspoň sčasti vracal späť, teda od počiatku uzatvárania zmlúv nemal úmysel si tieto peňažné prostriedky ponechať.

19. Sťažovateľ v podaní doručenom ústavnému súdu dodatočne 17. marca 2021 uvádza priebeh okolností, ktoré predchádzali výsluchu nariadenému sudcom pre prípravné konanie na 14. január 2021, objasňuje skutočnosti, ktoré viedli k jeho povinnej karanténe trvajúcej od 13. januára 2021 do 21. januára 2021. Poukazuje na skutočnosť, že jeho zdravotný stav mu dovoľoval zúčastniť sa výsluchu, výsluch sa mohol uskutočniť aj formou videokonferencie. K návrhu na predĺženie väzby sa vyjadriť chcel. Nestotožňuje sa so závermi krajského súdu vyslovenými v napadnutom uznesení vo vzťahu k jeho neúčasti na výsluchu 14. januára 2021. Výsluch sa mal uskutočniť už 11. januára 2021, sudca pre prípravné konanie však pochybil, keď obhajcu sťažovateľa o výsluchu neupovedomil v dostatočnom predstihu. Sťažovateľ žiada o zrušenie napadnutého uznesenia okresného súdu a uznesenia krajského súdu a o jeho prepustenie z väzby.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

20. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva podľa čl. 12 ods. 4, čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením okresného súdu, ktorým okresný súd neprijal písomný sľub sťažovateľa na nahradenie väzby u sťažovateľa, nenahradil väzbu u sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka, neprijal záruku dôveryhodných osôb, ktorú ponúkli otec obvineného [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], na nahradenie väzby u sťažovateľa, a zároveň predĺžil väzbu sťažovateľa do 24. mája 2021, a postupom a uznesením krajského súdu, ktorým krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv postupom a uznesením okresného súdu:

21. Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti v súlade so svojou ustálenou judikatúrou zdôrazňuje, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Podstata a účel princípu subsidiarity vychádza z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013). Z princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu možno vyvodiť ústavný príkaz pre každú osobu, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, v zmysle ktorého musí rešpektovať postupnosť ústavnej ochrany, a preto pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 128/04, II. ÚS 734/2017).

22. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov

nápravy pred inými orgánmi verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 373/2014).

23. Ako vyplýva z ústavnej sťažnosti a z jej príloh, sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu podal sťažnosť, o ktorej následne rozhodol krajský súd, preto právomoc krajského súdu na preskúmanie uznesenia okresného súdu a postupu predchádzajúcemu vydaniu uznesenia okresného súdu v tejto časti vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti.

24. Vychádzajúc z uvedeného, bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti postupu a uzneseniu okresného súdu odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv postupom krajského súdu:

25. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou okrem iného napáda postup krajského súdu. V tejto časti ústavnej sťažnosti však vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv nevytýka žiadne nedostatky spočívajúce v procesnom postupe predchádzajúcom vydaniu napadnutého uznesenia krajského súdu či po jeho vydaní. Nijako nekonkretizuje, v čom vidí pochybenie krajského súdu týkajúce sa jeho postupu v konaní.

26. Odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom. V tejto súvislosti ústavný súd už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a prípadne navrhnúť v tejto súvislosti aj dôkazy na podporu tvrdených dôvodov sťažnosti.

27. Vzhľadom na to, že nedostatok odôvodnenia, ktoré predstavuje podstatnú náležitosť návrhu na začatie konania pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy (vyplývajú z neho totiž dôvody návrhu, ktorými je ústavný súd podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný), nie je možné považovať za odstrániteľný nedostatok, ktorý je možné odstrániť po uplynutí lehoty stanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde, ústavný súd v okolnostiach daného prípadu sťažovateľa na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti spočívajúcich v nedostatočnom odôvodnení ústavnej sťažnosti v časti týkajúcej sa porušenia sťažovateľových práv postupom krajského súdu nevyzýval (m. m. IV. ÚS 117/2019).

28. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia označených práv podľa ústavy a dohovoru postupom krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom.

III.3. K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu:

29. Pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv zaručených čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd odkazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej už vyslovil, že procesnoprávne garancie vyplývajúce z čl. 6 dohovoru, ako aj z čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy sa týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby, a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby. Rozhodovanie o väzbe je *ratione materiae* súčasťou čl. 5 dohovoru. Procesnoprávne aspekty rozhodovania o väzbe sú súčasťou čl. 5 ods. 4 dohovoru (za mnohé ďalšie rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Knebl proti Českej republike, Altinok proti Turecku, Gál proti Slovenskej republike, Osváthová proti Slovenskej republike, II. ÚS 386/2016). Súdne konanie v súvislosti s rozhodovaním o väzbe musí poskytovať určité garancie procesnej povahy, ktoré sú vyjadrené v čl. 6 dohovoru, resp. čl. 46 a nasl. ústavy. So zreteľom na to, že čl. 6 dohovoru, a teda ani čl. 46 a nasl. ústavy sa nevzťahuje na konanie a rozhodovanie o väzbe, tieto garancie sú v prípade rozhodovania o väzbe súčasťou čl. 5 ods. 4 dohovoru, resp. čl. 17 ústavy (mutatis mutandis II. ÚS 108/08, II. ÚS 116/2011, II. ÚS 266/2013). V časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu preto ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre neaplikovateľnosť uvedených ustanovení ústavy a dohovoru na prípad sťažovateľa.

30. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 4 ústavy, základného práva zaručeného čl. 17 ods. 1, 2, 3, 5 a čl. 50 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru ústavný súd konštatuje, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05, III. ÚS 337/2018).

31. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takého práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 79/2012).

32. Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že mu ako nezávislému súdному orgánu ochrany ústavnosti v zásade neprislúcha, aby v rámci konania o ústavnej sťažnosti posudzoval či dokonca skúmal existenciu dôvodov väzby sťažovateľa. To prislúcha zásadne všeobecným súdom. Výnimkou sú také prípady postupov a rozhodnutí vo väzobnom procese, ktoré priamo atakujú ústavné požiadavky plynúce zo základných práv a slobôd obvinených. Nadväzne na to ústavný súd pripomína, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02, III. ÚS 324/2016).

33. Pri posúdení napadnutého uznesenia krajského súdu nebolo úlohou ústavného súdu preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či väzba u sťažovateľa mala byť predĺžená, resp. či mala byť nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka, či mal byť prijatý písomný sľub sťažovateľa, záruka dôveryhodných osôb na nahradenie väzby u sťažovateľa. K takémuto prieskumu ústavný súd môže pristúpiť iba v prípade ústavnej neudržateľnosti skutkových a právnych záverov sťažnostného súdu, ktoré reflektujú nedovolené obmedzenie, či dokonca popretie základných práv a slobôd sťažovateľa. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade zamerala na posúdenie otázky, či je odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu ústavnoprávne akceptovateľné.

34. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu.

35. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s odôvodnením uznesenia okresného súdu (právny názor zakotvený v ustálenej judikatúre ústavného súdu totiž zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania, pozri napr. IV. ÚS 350/09, II. ÚS 112/2020).

36. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa týkajúcej sa jeho neúčasti na výsluchu 14. januára 2021 ústavný súd poukazuje na závery vyslovené v náleze ústavného súdu č. k. III. ÚS 226/07 z 11. decembra 2007, v zmysle ktorých: „... rozhodnutie súdu bez osobnej účasti obvineného v konaní týkajúcom sa preskúmania zákonnosti jeho väzby nemusí v každom jednotlivom prípade predstavovať zásah do základných práv a slobôd obvineného. Rešpektovanie práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a v čl. 5 ods. 4 dohovoru vyžaduje, aby v priebehu väzby obvineného bola procesná záruka spočívajúca v jeho možnosti byť osobne prítomný v konaní pred súdom a osobne sa k veci vyjadriť rešpektovaná v rámci periodickej súdnej kontroly väzby (v rámci konaní spadajúcich pod režim čl. 5 ods. 4 dohovoru) v primeraných (t. j. v relatívne krátkych) časových intervaloch.“

37. V predmetnom prípade z okresným súdom predloženej kópie väzobného spisu vyplýva, že sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením z 25. júna 2020, pričom k veci svojej väzby sa sťažovateľ osobne vyjadroval na výsluchu pred okresným súdom 25. júna 2020, ktorý bezprostredne predchádzal rozhodnutiu o vzatí sťažovateľa do väzby (zápisnica o výsluchu sťažovateľa na č. l. 14 spisu). Následne sťažovateľ opätovne osobne vypovedal k okolnostiam svojej väzby na výsluchu pred okresným súdom 28. septembra 2020 (zápisnica o výsluchu sťažovateľa na č. l. 68 spisu) pri príležitosti posúdenia jeho žiadosti o prepustenie z väzby, prijatia písomného sľubu sťažovateľa

a záruky dôveryhodných osôb (otca sťažovateľa [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], t. j. rovnakých dôveryhodných osôb, ktorých záruku okresný súd neprijal ani napadnutým uznesením okresného súdu zo 14. januára 2021) sudcom pre prípravné konanie. Sťažovateľ sa na výsluchoch vyjadroval k okolnostiam svojho stávkovania, tipovania, získavaniu finančných prostriedkov a nakladania s nimi, k rozsahu jeho dlhu voči poškodeným osobám, či sa vníma ako gambler, aký je jeho aktuálny postoj k stávkovaniu, k cirkvi a ďalším okolnostiam veci.

38. Za daného stavu vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ mal možnosť opakovane sa osobne vyjadriť k veci svojej väzby a túto možnosť aj realizoval, keď na výsluchu 25. júna 2020 a 28. septembra 2020 vypovedal k okolnostiam svojej väzby, námietku sťažovateľa týkajúcu sa jeho neúčasti na výsluchu 14. januára 2021 nemožno vyhodnotiť ako takú, ktorá by mala za následok ústavnoprávnu neudržateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu. Ústavný súd zároveň dodáva, že ak by okresný súd vyhovel požiadavke sťažovateľa a výsluch sťažovateľa by odročil až na obdobie po skončení karantény sťažovateľa (ku skončeniu karantény došlo 21. januára 2021), súdy by neboli schopné dodržať zákonné lehoty ustanovené v § 76 ods. 3 Trestného poriadku, keď lehota trvania väzby by uplynula u sťažovateľa 24. januára 2021 (na čo krajský súd vo svojom uznesení poukázal). Navyše, prokurátor a súdy nemohli vedieť, že sťažovateľ sa ocitne v karanténe.

39. Pokiaľ sťažovateľ namieta nesprávnu kvalifikáciu skutku ako obzvlášť závažného zločinu sprenevery, poukazujúc na to, že reálna škoda spôsobená banke je nižšia (121 119,95 eur), než z akej vychádzajú orgány činné v trestnom konaní (217 552 eur), k tomuto ústavný súd poukazuje na odôvodnenie uznesenia krajského súdu, ktorý sa k tvrdeniu sťažovateľa o výške škody vyjadril vyčerpávajúcim spôsobom, keď uviedol: „... krajský súd k namietanej právnej kvalifikácii konania obhajcom posudzovaného pod písm. A/ ako obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d) ods. 4 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. h), písm. j) Tr. zákona uvádza, že ustálená právna kvalifikácia konania obvineného je podľa názoru sťažnostného súdu nateraz dostatočne odôvodnená vykonanými dôkazmi. Aj keď obhajca tvrdí, že poškodení klienti boli následne odškodnení bankou v sume 121.119,95 €, teda sumou menšou ako 133.000 €, čo evokuje, že by mal byť obvinený stíhaný zo zločinu sprenevery a nie z obzvlášť závažného zločinu sprenevery, je nutné uviesť, že v poradí prvým poškodeným, ktorý je uvedený v skutkovej časti uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 18.05.2020 je [REDAKOVANÉ]. Tomuto mala byť spôsobená škoda v celkovej výške 48.269,39 eur tým, že tieto peniaze mal obvinený previesť z účtu poškodeného na iný účet, avšak tohto poškodeného banka neodškodňovala, pretože tomuto dlžnú sumu, ako to vyplýva aj z výpovedí uvedeného svedka poškodeného, na viac krát v plnej výške uhradil obvinený, resp. po tom čo to povedal poškodený otcovi obvinenému aj on. Peniaze mu boli vracané v hotovosti, čo bolo cca 50.000,- Eur a to ešte v čase, keď obvinený pracoval v banke. Teda aj táto suma predstavuje škodu, pretože sféru vlastníctva týchto finančných prostriedkov na účte poškodeného opustili proti jeho vôli v dôsledku trestného konania páchatel'a. Nemožno preto obmedzovať prípadnú protiprávnu činnosť obvineného (teda aj spôsobenú škodu ako kvalifikačný moment) len na sumu, ktorú za neho kompenzovala banka, v ktorej pracoval, ale aj tú škodu, ktorú mal spôsobiť prekročením svojich dispozičných oprávnení udelených mu bankou aj tým poškodeným, ktorým mohol medzičasom uhradiť finančné prostriedky ním nelegálne prevedené. Taktiež samotný sťažovateľ v odôvodnení svojho opravného prostriedku poukazuje na judikatúru, v zmysle ktorej neskoršie vrátenie peňazí je iba náhradou škody spôsobenej trestným

činom (porovnaj R 54/1967-II), čo je aj vyššie uvedený príklad (vrátenie spreneverených peňazí pošk. [REDAKČIA]). Avšak konečnú právnu kvalifikáciu konania obvineného zaujme až súd v rámci svojho meritórneho rozhodnutia.“ (str. 9 uznesenia krajského súdu). Ústavný súd konštatuje, že krajský súd poskytol logické a zrozumiteľné argumenty, prečo tvrdenie sťažovateľa o menšom rozsahu škody a potrebe kvalifikovania skutku ako zločinu neobstojí. Krajský súd svoje právne úvahy, v dôsledku ktorých predmetnú námietku sťažovateľa vyhodnotil ako neopodstatnenú, náležite objasnil, a jeho záver v tomto smere nevykazuje znaky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti.

40. Krajský súd v zhode s okresným súdom dospel k záveru, že v prípade sťažovateľa sú (aj naďalej) dané dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (tzv. preventívna väzba). V tejto súvislosti krajský súd poukázal na charakter trestného činu, dobu páchania trestnej činnosti (júl 2017 až august 2019), množstvo jednotlivých čiastkových útokov pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu sprenevery, počet čiastkových skutkov pokračovacích trestných činov. Podľa krajského súdu trestná činnosť mala byť páchaná po dlhšiu dobu a mali z nej plynúť finančné príjmy, preto existuje obava, že po prepustení na slobodu by sťažovateľ mohol pokračovať v ďalšom zabezpečovaní si peňažných prostriedkov aj na stávkovanie, a to nelegálnym spôsobom. Krajský súd svoj právny názor oprel o závery znaleckého dokazovania, v zmysle ktorých bolo u sťažovateľa zistené patologické hráčstvo, sťažovateľ svoje stávkovanie bagatelizuje, nepovažuje sa za gamblera a jeho motivácia k liečbe je len formálna, daná tlakom v súvislosti s trestným stíhaním. Podľa krajského súdu je preventívna väzba sťažovateľa naďalej opodstatnená, keď existuje dôvodné podozrenie z páchania rozsiahlej majetkovej trestnej činnosti, ktorá mala byť uskutočňovaná po dlhšiu dobu opakovaním činov naplňajúcich znaky rovnakých skutkových podstát, ako aj z toho, že sa sťažovateľ mal dopustiť viacerých úmyselných trestných činov v reálnom súbehu.

41. Ústavný súd konštatuje, že u sťažovateľa badať prvky ľútosti, keď prejavil vôľu, snahu svoje pochybenia odčiniť a nahradiť spôsobenú škodu, nie je však možné opomenúť závislosť sťažovateľa, ktorej intenzitu dokazuje všeobecnými súdmi konštatovaná (a sťažovateľom nespochybnená) frekvencia, dlhodobosť páchania trestnej činnosti. Ústavný súd tiež zdôrazňuje, že sťažovateľ nie je trestne stíhaný iba pre trestný čin sprenevery, ale aj pre trestný čin úverového podvodu, podvodu, poškodzovania cudzích práv. Vychádzajúc z uvedeného, berúc do úvahy závery znalkyne, na ktoré krajský súd poukázal, ústavný súd nevyhodnotil závery krajského súdu o existencii dôvodov preventívnej väzby u sťažovateľa ako arbitrárne, svojvoľné a tieto závery v sťažovateľom ponúkanom teste proporcionality obstoja.

42. Vo vzťahu k možnosti nahradenia väzby (písomný sľub sťažovateľa, záruka dôveryhodných osôb, nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka) krajský súd (aj okresný súd) vhodne poukázal na § 80 ods. 2 Trestného poriadku, ktorý limituje možnosť uvedených náhrad väzby pri obvinení zo spáchania obzvlášť závažného zločinu len vtedy, ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. Krajský súd dôvodil, že v danom prípade neboli zistené žiadne také okolnosti, ktoré by vzhľadom na svoju výnimočnosť opodstatňovali nahradenie väzby ponúknutými inštitútmi. K tomuto ústavný súd uvádza, že okolnosti, ktoré by mali povahu výnimočnosti vo vzťahu k osobe sťažovateľa alebo jeho prípadu, nevyplývajú ani z ústavnej sťažnosti. Navyše, je potrebné vyzdvihnúť konštatovanie krajského súdu, v zmysle ktorého dôveryhodné osoby (otec sťažovateľa, [REDAKČIA])

„... neuviedli žiadne konkrétne opatrenia, ktoré by mali zabezpečiť správanie sa sťažovateľa v súlade so zákonom“, čo v okolnostiach vyznačujúcich sa patologickou hráčskou závislosťou sťažovateľa bolo celkom legitímne očakávanie súdov, ktoré o ponúkaných zárukách dôveryhodných osôb mali rozhodnúť.

43. Ústavný súd nevyhodnotil ako arbitrárny ani záver krajského súdu o splnení podmienok predĺženia väzby podľa § 76 ods. 3 druhej vety Trestného poriadku. Krajský súd v tomto smere výstižne poukázal na rozsiahlosť vyšetrovacieho spisu, ktorý dokumentuje páchanú činnosť sťažovateľa, zdôraznil tiež ohrozenie účelu trestného konania v prípade jeho prepustenia. Konkrétne uviedol: „*Ide o pomerne rozsiahlu trestnú vec, o čom svedčí jednak rozsah jednotlivých dielčích útokov pokračovacieho trestného činu sprenevery a iných ako aj množstvo vypočítaných poškodených, svedkov a zabezpečených listinných dôkazov, čo napokon je zrejme aj z toho, že spisový materiál (VIII. zväzkov) má do tohto času 2462 strán.*“; „*Priebehom vyšetrovania a zhromažďovaním dôkazov od ostatného rozhodovania o väzbe obvineného nedošlo k zoslabeniu dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestnej činnosti obvineným, skôr naopak.*“; „*V predmetnej veci ide o závažnú majetkovú trestnú činnosť, náročnú na dokazovanie. Je preto prirodzené, že jej dôkladné zdokumentovanie si vyžaduje určitý čas.*“ Tak okresný súd, ako aj krajský súd dospeli k záveru, že v konaní orgánov činných v trestnom konaní nezistili prietahy.

44. Ústavný súd konštatuje, že uznesenie krajského súdu (v spojení s uznesením okresného súdu) poskytuje vyčerpávajúce, logické a zrozumiteľné dôvody, pre ktoré nebolo možné vyhovieť sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu. Krajský súd sa s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa vyrovnal adekvátne a preskúmateľne.

45. V závere ústavný súd dodáva, že nie je možné stotožniť sa ani s námietkou sťažovateľa, podľa ktorej je v návrhu prokurátora na predĺženie väzby uvedené klamstvo o tom, že sťažovateľ sa mal dopúšťať trestnej činnosti aj po ukončení pracovného pomeru v banke (jún 2019) a návrate z Holandska (marec 2020). Ako totiž vyplýva z návrhu na predĺženie väzby zo 17. decembra 2020 č. 1. 132 spisu), prokurátor v ňom konštatuje, že sťažovateľ sa mal dopúšťať trestnej činnosti od 12. júla 2017 do augusta 2019, sťažovateľ mal aj po skončení pracovného pomeru v banke v júni 2019 naďalej pokračovať v stávkovaní vrátane jeho pobytu v Holandsku. Z uvedeného teda nevyplýva, že sťažovateľ sa mal dopúšťať trestnej činnosti aj po návrate z Holandska, ku ktorému došlo v marci 2020 (keďže prokurátor konštatuje, že trestnú činnosť mal sťažovateľ páchať do augusta 2019). Okolnosť, že sťažovateľ stávkoval (čo ešte nemusí samo osebe znamenať, že sa v súvislosti s tým dopúšťal trestnej činnosti) naposledy v marci 2020, napokon vyplýva zo samotnej výpovede sťažovateľa na výsluchu pred okresným súdom uskutočnenom 25. júna 2020 a 28. septembra 2020. Pokiaľ ide o páchanie trestnej činnosti po júni 2019, k tomuto ústavný súd konštatuje, že uznesením vyšetrovateľa z 23. júna 2020 bolo sťažovateľovi rozšírené obvinenie okrem iného pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 2 Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že okrem iného konaním spôsobom uvedeným v bode 2 sťažovateľ 23. júla 2019 vylákal od [REDACTED] finančnú hotovosť vo výške 350 eur, v bode 3 dňa 29. júla 2019 vylákal od PaedDr. [REDACTED] finančnú hotovosť vo výške 300 eur, v bode 4 dňa 9. augusta 2019 vylákal od [REDACTED] finančnú hotovosť vo výške 500 eur.

46. Ako na to poukazuje krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia, v danom štádiu trestného stíhania sa nerozhoduje o vine sťažovateľa, úlohou sudcu pre prípravné konanie nie je podrobný rozbor skutkových okolností prípadu, svedeckých výpovedí a ďalších dôkazov tak, ako je to v prípade rozhodovania na hlavnom pojednávaní.

47. Vzhľadom na už uvedené argumentácia sťažovateľa obsiahnutá v sťažnosti neindikuje možnosť porušenia čl. 12 ods. 4 ústavy ani porušenia označených práv podľa čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 a čl. 50 ods. 2 ústavy, ako aj podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle, neodôvodnenosti a ústavný súd ho považuje za ústavne udržateľné. Krajský súd sa posúdením väzobnej veci sťažovateľa zaoberal dostatočne, náležite a primerane.

48. Keďže ústavný súd nezistil existenciu novej relevantnej súvislosti medzi namietaným porušením označených práv a uznesením krajského súdu, ústavnú sťažnosť v zostávajúcej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

49. Z dôvodu odmietnutia sťažnosti ako celku neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2021

Robert Šorl
predseda senátu